

FYYSILLINEN RUUMIS

Pekka Ervastin esitelmä 3.4.1932

Palataksemme siihen ruumiitamme eli käyttövälineitämme koskevaan sarjaan, joka on jatkunut koko tämän vuoden, ja joka keskeytyi vuosikokouksen takia, ja joka muuten ehkä joidenkuiden mielestä on tuntunut hieman vaikeatajuiselta, korkealentoiselta, muistamme kuinka olemme koettaneet tehdä selkoa niisanotusta astraaliruumiista ja niisanotusta eetteriruumiista, ja kuinka nyt vuorostaan olisi käännettävä huomio fyysilliseen ruumiiseen. Mutta koska soisin, että saisimme mahdollisimman ehjän kokonaiskuvan ihmisen ruumiillisesta olemuksesta, tahtoisin vielä lyhyesti kosketella sekä astraali-että eetteriruumista, ennenkuin suorastaan lähdemme puhumaan fyysillisestä ruumiista.

Astraalisesta käyttövälineestämme eli aurastamme on sanottu, että se sai alkunsa viime luomispäivässä eli kuumanvantarassa – kolmannessa luomispäivässä. Se sai alkunsa sillä tavalla, että eräät enkeliolennot – enkelijärjestö, nimittäin serafimit – antoivat sille kuin leiman, ja silloin on parempi sanoa, että nämä serafimit antoivat leiman siihen puoleen astraalikäyttövälineitämme, jota sanomme personalliseksi minäksi ja jota myöskin nimitämme sielumme realistiseksi sisällöksi, ja myöskin usein teosofisesti ajatus- eli mentaliruumiiksi. Sille antoivat nämä serafimit ikäänkuin leimansa ja herättivät sen varsinaisessa astraaliruumiissa, jolle taas toinen enkelijärjestö – asteikossa alempi – antoi muodollisen siemenen ikäänkuin. Ja tämä minuus, joka heräsi astraaliruumiissa – kuumanvantarassa, heräsi monessa ihmisessä vasta tässä neljännessä maamanvantarassa ja serafimien leima pääsi

siis toimintaan vasta tässä neljännessä manvantarassa, eikä oikeastaan itse ihmiskunnan minuus päässykään toimintaan kolmannessa manvantarassa, vaan vasta tässä neljännessä. Mutta astraaliruumis sitävastoin kyllä toimi ja kehittyi kolmannessa manvantarassa, ja sen mahdollinen siemen oli saatu toiselta enkelijärjestöltä. Nyt on eräs seikka silloin huomattava juuri tämän sielullisen – astraalis-mentaalisen ruumiin suhteen. Se on, että emme saa käsittää sen kehitystä, kasvua ja toimintaa liian suoraviivaisesti – niin sanoakseni –, sillä niinkuin on tunteita eläimissä tai ihmisissä monenlaisia – erittäin ihmisesä, himoja, haluja, intohimoja ja tunteita –, niin on ihmisessä myöskin kaikenlaisia ajatuksia, monenlaatuisia ymmärryksen ja järjen toiminta-aloja ja muotoja. Sentähden kehitys ei ollenkaan ole noin suoraa, ja olemme siihen viitanneet, että meidän tunteistamme syntyy vähitellen sitten aistimusten kautta oikeita ajatuksia, oikeita totuudenmukaisia ajatuksia, että voitaisiin vain sanoa, että ihmisessä vähitellen kehittyvät tieto. Hänen järkiruumiinsa kehittyvät, hänen minuutensa kasvaa kaikessa tiedossa, järjellisessä toiminnassa ja totuudessa. Tämä järki-minä on kyllä astraaliruumiissa, taikka sen yhteistoiminnan kautta syntynyt jossain sen ulkopuolella ikäänkuin. Se on kuitenkin semmoisesta yhteistoiminnasta syntynyt. Sentakia juuri meidän järki-minämme ei ole itse mikään suuri voimatekijä tässä kehityskulussa. Meidän järki-minämme on korkeista enkelijärjestöistä saanut alkunsa ja Isä Logoksesta syntynyt. Isä Logoksen henki on kyllä siinä meidän järjesämme ja meidän sisäinen itsemme on aivan absoluutista syntynyt. Mutta kuitenkin tämä meidän minuutemme – järkemme – on alussa siksi heikko, pieni, että se tarvitsee pitkän kehityskauden kasvun ennenkuin se saavuttaa mitään todellista järkitietoisuutta, itsetietoisuutta, saati tietoisuutta omasta jumaluudestaan. Sentähden järki-minä itsessään, tuo

ihmeellinen leima, joka pantiin meihin, ja sen hieno muoto, jota sanomme syyruumiiksi, pysyy ulkopuolella, ja tässä astraaliruumiissa varsinaisesti syntyy personallinen minä, joka on heijastus tunnerruumiista, heijastus siitä todellisesta minästä, jonka oma olemus ja luonne on niin puhdasta järkeä, että se ei voi olla tunteiden temmellyksessä, joka on astraaliruumiissa. Jos se voisikin siinä olla, se tukahtuisi. Mutta sentähden luonnon ihmeellisen järjestyksen kautta syntyy heijastus astraaliruumiissa siitä todellisesta minästä, ja tämä on personallinen minä. Ja se kasvaa vahvemmaksi ja vahvemmaksi, ja tietoisemmaksi ja tietoisemmaksi, ja tulee itsetietoiseksi lopulta siitä, että sillä on oikeastaan joku korkeampi minä, ja että on lähtöisin korkeammasta todellisesta minästä. Se kasvaa, se tieto, persoonallisessa minässä vähitellen, ja se kasvu tapahtuu monenlaisten harha-askeleiden kautta. Sentähden astraalimentalinen kehitys ei ole suoraviivainen ylöspäin, vaan se on erehdystä, valheellisten käsitysten omaksumista, synnintekoa. Ihminen joutuu keskelle tunteita, aistimuksia, vaikeuksia, niin että hänessä kehittyy ajatuksia, mielipiteitä, näkökantoja, jotka ovat suorastaan vääriä ja eivät vastaa todellisuutta. Otan aivan jokapäiväisen esimerkin, joka koskee maailmankatso- musta – siis on jo kehittyneellä kannalla oleva ihminen, joka on käynyt elämänkoulua paljoa, että hän on luonut itselleen jonkunlaisen maailmankatsomuksen. Ihminen sanoo itselleen, että hän on materialisti, hän ei usko mihinkään muuhun kuin siihen aistittavaan ruumiiseen, jonka hän tuntee ja tietää omaksi itsekseen, ja on vakuutettu materialistisesti, ettei ole kuolemanjälkeistä elämää, eikä mitään . . . – Hirmuinen harha! Ihminen on materialisti, kieltää kuolemanjälkeisen elämän, näkymättömän maailman, enkelit ja jumalat ja ties mitä kaikkia hän kieltää. Se on sanomatonta sokeutta tietävän ihmisen silmissä, mutta materialisti itse luulee olevansa järjellisen

elämän huipussa. Hän puolustaa kantaansa kaikilla aseilla. Ja mistä hänen materialisminsa riippuu? Siitä, että hän on kehittänyt pitkälle astraaliruumistansa. Kokolailla pitkälle, mutta on kääntänyt huomionsa vain aistimuksiinsa. Hän on tahtonut päästä selvään havaintoon ja on luottanut vain aisteihinsa ja aistimuksiinsa ja on siten rakentanut itselleen maailmankatsomuksen, mutta tämä materialistinen katsantokanta on kuin tautia astraaliruumiissa. Ylhäältä päin katsoen on kuin hän olisi koettanut rakentaa suojamuurin alemman ja ylemmän minänsä välille. Ihmisellä on kanava kummankin minän välillä, jonka pitäisi lopulta tulla pienemmäksi, että ne sulaisivat lopulta yhteen. Mutta materialisti yrittää sulkea itseltään kaiken vaikutuksen ylhäältä päin ja voi päästä niin pitkälle, että hän rikkoo kuin tuon sillan siksi elämäksi oman persoonallisuutensa ja korkeamman minänsä väliltä. Hän ei koeta pitää sisäistä silmäänsä auki näkymättömään – sano-kaamme omantunnon ja sisäisen inspiration – maailmaan, joka muuten ihmisestä tuntuu luonnolliselta. Ja hän on saanut aikaan sen, että hän elää kuin jonkunlaisessa pimeydessä. Hän on tehnyt sumuiseksi tuon välimatkan korkeamman – ja oman personallisen minänsä välillä, ja elää tuollaisessa sairaassa tilassa. Hän luulee, että se on terveempi. Ja itse asiassa on hänen kantansa terveempi ja raittiimpi kuin toisen ihmisen, joka elää mielikuvituksissaan ja fantasioissaan – joka on yhtä vähän todellisuuden kanssa yhtäpitävää kuin toisen materialismi. Voi olla kyllä ihmisiä, jotka uskovat kuolemanjälkeiseen elämään, mutta kansoittavat ajatuksiaan kaikenlaisilla väärillä kuvilla Jumalasta ja maailman kokoonpanosta. He tarvitsevat paljoa puhdistusta ennenkuin he pääsevät eteenpäin. Kumpi on enemmän väärässä? Voimme sanoa, että se ihminen on sittenkin onnellisemmassa asemassa, joka pitää yhteyttä sisäisen jumalansa kanssa. Mutta molemmat ovat erehtyneet

pois totuuden tieltä – eivät ole päässeetkään totuuden tielle. Molemmat tarvitsevat korjausta. Ja kulku, koko paluu totuuden luo, todelliseen näkemykseen, voisi tuntua meistä voittamattomalta. Se olisi voittamaton, ellei ihmisessä olisi tuo sisäinen normi, korkeimman minän eli järjen oma jumalallinen luonto, joka tahtoo ja lopulta pääseekin oikeuksiinsa. Se sisäinen ihminen tekee vastarintaa ja taistelee, kunnes se pääsee tietoiseksi omasta luonnostaan. Sentähden me ihmiset emme saata erehtyä aivan toivottomasti. Emme voi mennä erehdyksiin, syntiin, lankeemuksiin, valheeseen . . . aivan toivottomasti, jollemme itse sitä lopulta tahdo. Onhan ihmisiä, jotka valitsevat valheen, itsekkyyden synnin ja pimeyden – mustat maagikot nimittäin. Useita ihmisiä estää etenemästä sillä tavalla heidän oma sisäinen järjensä, minänsä. Se tahtoo totuuteen ja lopulta viekin ihmisen siihen – puhdistaa ihmisen astraaliruumiin tunteet, halut ja himot, niin että niiden läpi näkyy itse totuus. Kaikenlaiset kasvannaiset ihmisen mentaali-ruumiissa, jotka ovat astraaliruumiista muodostuneet mentaalisiksi, ne lopulta häviävät. Kun alkaa oikein järjen puhdistava elonvirta virrata tuossa tunneruumiissa, silloin kasvannaiset häviävät ja astraalinen tunneruumis kirkastuu, tulee aivan hopean väriseksi, ja siinä äly – kaikki jota nimitämme älyruumiiksi, se personallinen minä – on kuin kultaa, että ihmisen sisäinen sieluruumis on kuin kultaa ja hopeaa. Kaikki värithän tavallisesti vaihtuvat ihmisen aurassa, mutta täysin kirkastuneessa astraalis-mentalisessa ruumiissa on kultaa ja hopeaa. Ja sillä tavalla lopulta siis se leima, minkä serafimit painoivat meidän astraaliseen ruumiiseemme, se minuuden, se järjen leima, pääsee aivan oikeuksiinsa.

Kun sitten taas käännämme huomiomme hetkeksi eetteriruumiiseen, niin muistamme, kuinka se sai alkunsa toisessa manvantarassa, aurinkomanvantarassa, toisessa luomispäivässä. Ja silloin eli taas eräs enkelijärjestö siinä, joka antoi muodollisen siemenen sille, mutta lähinnä korkein enkelijärjestö "kherubimit" antoi sisäisen hengen eli elonleiman. Jos toiset antoivat muodollisen siemenen, niin kherubimit antoivat elonleiman. Jos Logosta ajattelee, niin se Pojasta sai sen leimansa, joka määrää sen sisäistä luonnetta tässä kehityssarjassa. Kuten kerran huomautettiin, emme ollenkaan voi tietää, mitä uusia tulevissa kehityssarjoissa meissä herätetään ikuisessa monadissamme, mutta tässä maapallomme – kaikissa jälleensyntymisissä – nykyisessä kehityshistoriassa on kolme, joita nimitämme atma-buddhi-manakseksi. Niinkuin kolmannessa herätetään manas, niin toisessa kherubimit antoivat tuon buddhisen leiman meidän eetteriruumiillemme. Ja mitä tämä merkitsee? – Voimme sanoa astraaliruumiistamme, että se leima, minkä serafimit siihen painoivat, oli totuuden leima – totuus. Totuus on se välttämätön vaatimus meidän järjellemme, jonka täytyy päästä oikeuksiinsa, ja se ei tule meille helposti. Vielä otan tässä esimerkin. Jos ajattelemmekin kristikuntaa, niin pitkin keskiaikaa ajateltiin, että aurinko nousee idästä ja laskee länteen. Maapallo oli kuin keskipiste. Kuu oli kuin lyhty, ja tähdet kuin pieniä lyhtyjä. Niin ajateltiin keskiajalla. Se oli aistimusten ja havaintojen mukaista. Se näytti aivan totuuden silloin. Mutta sitten uudella ajalla päästiin selville, että maapallo ei ollut keskipiste, vaan aurinko. Ja kaikki kiintotähdet ovat toisia aurinkokuntia j.n.e. Näin saimme oppia uudella ajalla, ja kova oli vastus ensin ennenkuin ihmiset tottuivat tuohon uuteen näkemykseen. Totuus ei paistanut aistimusten kautta sisään heihin ilman muuta. Totuus siis on ensin yhtä lajia, näennäistä, sitten vasta huomataan, että

sen takana on se totuus, joka on tämän takana. Täten näemme, kuinka meidän totuudenmukaiset ajatuksemme ovat pakoitettut muuttumaan vähitellen. – Siis eetteriruumiissa on eräs ominaisuus, tuossa leimassa, minkä kherubimit siihen painoivat – siihen eetteriruumiin elonsiemeneen, jonka saimme toisena luomispäivänä. Ja mikä on se eetteriruumiissa oleva kherubiminen leima? – Se on tietysti rakkaus – mutta meidän täytyy kuvata sitä parilla muullakin nimellä. Se on rakkaus, harmonia, kauneus. Meidän on tarpeellista muistaa, että se leima, hengen leima, mikä asuu meidän eetteriruumiimme siemenessä, on kauneus, harmonia, rakkaus. Eetteriruumiimme siemenen saimme alemmilta enkelijärjestöiltä – niinkuin muistamme. Ja jos siirrämme ajatuksemme neljänteen manvantaraan, niin muistamme, että muodollisen eetteriruumiin, jonka piti saada nyt ihmisen muodon – meidän piti saada ihmisen muodon –, tämän muodollisen eetterisiemenen saimme tätä manvantaraa varten neljännen manvantaran täydellisiksi kehittyneiltä ihmisiltä, joita nimitämme kuupitreiksi. Niiltä saimme sen alkuperäisen ihmisruumiin haahmon, jonka mukaan tämä ihmiskunta on tällä maapallolla kasvanut. Se ei voinut syntyä itsestään aivan noin niinkuin nyt meidän luonnontieteilijämme ovat ajatelleet, että vähitellen meidän inhimillinen ruumiimme on syntynyt eläinkunnasta. Se ei salaisten traditioiden, eikä sisäisten näkemysten mukaan voinut niin syntyä, sillä se olisi ottanut paljoa pitemmän ajan. Emme tiedä koska olisi ollut semmoinen kehitysjärjestelmä, että ei ollut mitään inhimillistä muotoa mistään entisestä valmiina, vaan että senkin muodon olisi täytynyt vähitellen kehittyä. Vaan aina huomaamme, että on jo valmiina menneisyydestä muodot – joten muodon idea on jo valmiina ja se voidaan asettaa kehittyneempien puolelta. Sentähden emme tiedä, kuinka toivottoman kauan olisi kestänyt, jos neljäs manvantara

olisi alkanut sillä, että me eläinkuntana olisimme syntyneet tänne eläimellisiin muotoihin, ja tässä manvantarassa saaneet tavoitella inhimillisiä muotoja. Emme olisi lähimainkaan valmiita vielä, sillä ajatelkaamme, että olisimme kaloja, lintuja, matelijoita ja hirviöitä, ja että niistä olisi pitänyt kehittyä inhimillisiä muotoja. Silloin huomaamme, kuinka kauan, kuinka pitkän ajan olisi saattanut kestää, kunnes olisimme saaneet inhimillisen muodon – tai jos sattumalta ehkä jonkunlaisten luonnonlakien mukaan olisimme sen saaneet. Meidän maapallomme aika ei olisi riittänyt. Sillä sekin jota nimitämme apinaksi on lähempänä ihmiskuntaa kuin eläinkuntaa, että voimme ymmärtää, että sen alku on jostain jo valmiiden ihmismuotojen ja eläimellisten muotojen sekoituksesta – josta syntyi sitten apina. Niin melkein meidän luonnontieteilijämekin ajattelevat jo. On joku yhteinen kantaisä. Mutta mikä se on, sitä ei osata selittää. Mutta on havaittu, että on niin suuri välimatka ihmisen muodon ja apinan muodon ja muun eläinkunnan välillä, että sitä välimuotoa ei löydetä, joka olisi ollut niiden ja muun eläinkunnan välillä. Sentähden on meidän järkemme sangen alistuvainen siihen näkökantaan, jonka salainen traditio esittää – että inhimillinen muoto annettiin tässä neljännessä manvantarassa edellisen manvantaran kehittyneempien ihmisten puolelta. He aivankuin hikosivat ja eristivät itsestään inhimillisen muodon ikuisen siemenen, ja näistä alkuperäisistä haahmoista periytyi ihmiskunta. Nämä inhimilliset muodot lankesivat sitten syntiin eläinkunnan kanssa ja siitä syntyi apinat. Mutta inhimillinen muoto tuli kuitenkin noilta kuupitreiltä. Ja sentähden meidän eetteriruumiissamme asuu kauniin, täydellisen ihmisen muodon siemen – jokaisen eetteriruumiissa piilee tämän täydellisen ihmismuodon siemen. Me olemme saaneet inhimillisen muodon lahjaksi luonnolta, sillä inhimillinen muoto rakennetaan eetteriruumiin

sisään. Se on kuin inhimillinen kiteytymä eetteriruumista – kuin jotain voimaa olisi pysähtynyt, että siitä syntyy fyysillinen ruumis. Koko luusto on jotain toiminnan pysähtymistä, ehkäisyä elämän virroille. Se on tavallaan kuin kuolema, jolle on annettu valta elämän keskellä, ja sillä tavalla syntyy tuo jäykkä luusto ja sen ympärille rakentuu meidän fyysillinen ruumiimme. Nyt eetteriruumiissa kuitenkin asuu täydellisen ihmisen leima. Täydellisen muodon siemen asuu siellä, sentähden, että se annettiin täydellisiltä ihmisiltä, ja sitten asuu siellä kauneuden, rakkauden, sopusoinnun leima, jonka antoivat korkeat kherubimit. Tämä on meidän elävässä ruumiissamme. Ja nyt oikeastaan fyysillis-eetterinen ruumis on itse asiassa ainoa todellinen ruumiimme, semmoinen käyttöväline, joka on itsessään olemassa jo. Se ei ole niinkuin astraaliruumiimme niin lähellä meitä itseämme, että meidän personalinen minuutemme on tuossa astraaliruumiissa – vaan ikäänkuin olisimme saaneet sen luonnolta lahjaksi. Sillä mitään minuutta meillä ei ollut silloin, kun eetteriruumis pantiin alulle toisessa manvantarassa. Sentähden me emme ole ollenkaan yhtä lähellä fyysillis-eetteristä ruumista kuin omia tunne- ja ajatuskäyttövälineitämme. Ne ovat meidän sielullista ja varsinaista olemustamme. – Nyt kaikki monistiset materialistit, Häckel esimerkiksi, tahtovat, että kaikki on ihmisessä yhtä ruumista. Ja se on totta – me asumme tässä eetteris-fyysillisessä ruumiissamme. Ja kuitenkin on totta, kuten useissa uskonnoissa sanotaan, että olemme jotain muuta, ja tämä eetteris-fyysillinen ruumis on tavallaan kuin asunto – vieras. Se ei ole niin välittömästi meitä itseämme. – Siinäkin on väärää. Me emme saa ruveta ajattelemaan: mitä minulla on tekemistä tämän eetteris-fyysillisen ruumiin kanssa – se on vieras. Emme saa ajatella niin, että minä olen sielu ja asun vain tässä ruumiissa. Siitä voi tulla paljon harha-askeleita.

Meidän täytyy ymmärtää, että me elämme tässä fyysis-lis-eetterisessä ruumiissa ja se on meidän itsemme sillä tavalla, että voimme kasvaa ja kehittyä sen avulla, ja että siitä ruumiista meidän on luotava ruumis itsellemme. Ajatukset ja tunteet ovat lähellä meitä, mutta eivät ole varsinaista ruumistamme, eivätkä meille tule. Emme voisi ikuisina olentoina elää ainoastaan ajatuksissa ja tunteissa. Meillä täytyy olla jokin semmoinen käyttöväline, jonka avulla myöskin voimme toimia – ei vain ajatella ja tuntea. Meidän täytyy tulla maagikoiksi – saada tahdollamme jotain aikaan. Meidän täytyy voida toimia ja tehdä. Sitä varten meillä täytyy olla semmoinen käyttöväline, joka palvelee meitä, mutta edustaa meillä niin koko luonnon aineellista taikavoimaa, että se tekee meidät yhdeksi koko olemassaolon kanssa – ja myöskin sen herraksi. Jos meillä ei olisi semmoista käyttövälinettä, emme voisi sanoa kuin, että ehkä olemme kaikkivaltiaita hengessä, niinkuin meidän Logoksemme on kaikkivaltias hengessä. Hän ei tahdo olla kaikkivaltias muulla tavalla. Hän jättää tuon vallan niille olennoille, jotka elävät maailmankaikkeudessa. Heidän täytyy tulla kaikkivaltiaiksi, että he hallitsevat koko luontoa. Logoksen poikien täytyy olla kaikkivaltiaita myöskin aineessa. Sentähden meidän on kehityttävä ja kasvettava sillä tavalla, että saamme ruumiin juuri tässä maailmankaikkeudessa, sen kaikilla tasoilla – joka on meillä sanan magian välikappale. Jos katselemme nyt eetteriruumista, huomaamme, että se on sangen suuressa määrässä ulkopuolella meidän vaikutusalaamme vielä. Huomaamme, että siinä on se filmimäinen muoto. Ja huomaamme, että se on fyysillisen ruumiin näköinen. Ja emme ole ainakaan lähellä kauneuden ihannetta. Te olette kauniimpia kuin minä, minä tunnen olevani kaukana kauneuden ihanteesta. Ja se semmoinen riippuu meidän kannastamme, että me annamme semmoisia voimia eetteriruu-

miiseemme, että emme suinkaan voi luoda mitään täydellistä ihmiskauneutta vielä. Se meidän kauneutemme ja rumuutemme riippuu suureksi osaksi vanhemmista, sillä sen eetteriruumiin saamme nyt vanhemmilta, johon meidän oma eetterisiemenemme ottaa asuntonsa, ja eetterinen kauneutemme on niin heikko, että se sangen pienessä määrässä voi muovata sitä muotoa, minkä se vanhemmiltaan perii. Sentähden olemme kaikki niin erilaisia ja kaukana mistään täydellisestä kauneudesta. Mutta on olemassa merkillinen sääntö tässä eetteriruumiin muodostumisessa ja kasvamisessa – ja se on, että aina kun meissä jokin ajatus ja tunne, joiden täytyy kulkea käsi kädessä, kasvaa voimakkaaksi tunnelmaksi, ja kasvaa sitten semmoiseksi alati tajunnassa asuvaksi tavaksi, niin silloin se ajatus-tunneikäyttövälineestä ikäänkuin putoaa eetteriruumiiseen. Ne väreilyt, jotka aina uusiutuvat meidän persoonallisessa minuudessamme, tulevat lopulta niin voimakkaiksi – kun ne uusiutuvat, että ne putoavat, niinkuin jossain kemiallisessa sekoituksessa ja yhtyvät eetteriruumiin virtoihin. Ja silloin, kun ne kerran putoavat tuohon eetteriruumiiseen, ne muodostuvat tavoiksi. Sillä eetteriruumiin virrat eivät ole välittömästi meidän tajuntamme alaisia, että jos jokin siihen putoaa, niin se on siinä, ja eetteriruumiissa se elää. Se on kuin ruumiimme saavuttaisi jonkun tottumuksen, ja se merkitsee taipumusta, kun synnymme taas uudestaan. Ja tämä on erinomaista, suurenmoista, kun pyrimme hyvään. Jos tänään ajattelen, että puhun totta ja teen sen, ja huomenna ja ylihuomenna, ja monta päivää jo pidän itseni kunnossa, niin tulee yksi päivä, jolloin minä en muistanutkaan edes valehdella – tuli kuin itsestään totta. Vähitellen muodostuu kuin tottumus, ja se ei olisi voinut muodostua, ellei se olisi tullut eetteriseksi. Samalla tavalla: kun atleetti alkaa harjoittaa fyysillisiä jänteitään ja lihaksiaan – nostaa puntteja j.n.e.–, hän kehittää itseään vahvaksi. Mutta se

on toivotonta, jos hänen ruumiinsa joka kerta unohtaa, niin että huomenna on ruumis yhtä veltto kuin eilen ja ylihuomenna väsyä vain. Silloin siitä ei tulisi sen ihmeellisemmäksi, eikä kukaan voisi kehittää itseään atleetiksi. Mutta nyt on merkillinen vibratio, että kun hän totuttaa ruumistaan tekemään määrättyjä liikkeitä, niin ne tulevat totumuksiksi ja ruumis itsestään väreilee. Samalla veri juoksee. Se vaikuttaa lihaksiin, että ne virkistyvät ja vahvistuvat, ja sillä tavalla ihminen muuttuu atleetiksi – vahvaksi ja notkeaksi. Ihminen voi siis totuttaa ruumiistaan fyysillisesti, ja samalla tavalla ihminen voi totuttaa itseään myöskin kaikenlaisiin hyviin tapoihin. Mutta niinhän ihminen voi totuttaa itseään laiskottelemaan. Hänen ruumiinsa tottuu siihen, että hän lojuu sohvalla – ei se jaksaa . . . selässä on vika, jaloissa j.n.e. Huomenna hän jaksaa, mutta ei tänään. Mutta huomenna hän huomaa, ettei hän silloinkaan . . . Hän tulee yhä huonommaksi. Ruumis voi tottua huonoihin tapoihin yhtä hyvin. Voin ajatella, että miksi minä olen sen huonompi poika kuin toisetkaan luokalla – poltan tupakkaa. Tunnen pahoinvointia, mutta päätän sittenkin jatkaa. Ja vaikka luonto sanoo: ethän sinä ole mikään savupiippu! niin lopulta se ei sano enää mitään, ja minusta tulee korsteeni ja totun siihen, että ei ole enää luonnollinen asia puhua: minä jätän tupakoimisen – kun se on minun tottumukseni. – Olen kuullut, että jos kerran voi yhdellä kertaa luopua siitä, niin se on mies. Alussa oli se mies, joka oppi polttamaan tupakkaa. Jotkut kyllä osaavat sen tempun, että katkaisevat tupakanpolton – että siinä oli mies, joka osasi luopua tupakasta. Kuoleman jälkeen täytyy siitä kuitenkin luopua. Siellä kiirastulessa ei ole Havannaa, Työmiestä, eikä mitään. Hyvä olisi ajoissa luopua turhista tavoista. – Tässä siis näemme, että samalla tavalla, kuin eetteriruumis voi tottua hyviin tapoihin, voi se myöskin tottua huonoihin tapoihin. Luonto ei väkivallalla pakoita meitä

hyviksi. Siinä on meidän vapautemme. Täydymme lopulta oppia valikoimaan. Sentähden on eetteriruumiin suhteen juuri erikoisesti mieleenpantava se seikka, että se on meidän tottumuksiemme ja taipumuksiemme ruumis. Voimme yhtä hyvin kehittää itsestämme musiikki-ihmisiä, taiteilijoita, maalareita, kirjailijoita, runoilijoita, yhtä hyvin kuin tupakkamiehiä tai joitain muita. Yhtä hyvin voimme kehittyä kaikkeen semmoiseen, joka on kaikkien mielestä parempaa. Muista-kaamme vain, että taipumukset eivät ole äkkiä saavutettavissa. Huonot taipumukset saavutetaan aina nopeammin. Sentähden on hyvä vertaus, että kaikki mikä on huonoa menee alaspäin – vieriminen käy helposti. Mutta hyvä on ylöspäin menemistä, toivotonta. Minä tahtoisin oppia kirjailijaksi. Minua täytyy tietysti haaveilla ensin sitä asiaa esimerkiksi, että minä tahdon tulla kirjailijaksi joskus. Ja tämä merkitsee, että kun hän alkaa haaveilla kaunista ja hyvää, että kaikki muuttuu, kaikki huonontuu, kadottaen viehätöksensä. Onko se niin sanoen ihanne? Ei se ole ihanne, jos se tuntuu kuivalta ja ikävältä. Oo! olla täydellinen ihminen. Mikä on ikävämpää. En saa juoda kahvia, en syödä lihaa . . . en mitään voi tehdä, en voi vitsailla, puhua, keskustella kenenkään kanssa. Täydelliseksi täydyn tulla. Hänellä ei ole silloin kylläkään mitään käsitystä täydellisestä ihmisestä. Mistä tiedämme, ettei täydellinen ihminen voi olla täynnä sukkeluutta – ettei hän vitsaile niin, että voimme olla pitkällämme naurusta, ja että hän ei naura? Ja ettei täydellinen ihminen pistäisi viiniä suuhunsa? Mistä tiedämme, että täydellinen ihminen ei saa mennä naimisiin? Buddha teki sen. Tiedämme täydellisestä ihmisestä sen, että hän on semmoinen kuin Buddha ja Kristus ja muut, että hän rakastaa kaikkia ja auttaa kaikkia. Mutta hän ei auta kaikkia samalla tavalla. Kun ne tulivat Jeesuksen luokse, ei hän sanonut kaikille samoja sanoja. Jollekin, joka tuli hänen

luokseen, hän ei saattanut sanoa: täytä minua käskyni. Tuo ihminen olisi tullut masennetuksi. Jeesus ja Buddha puhuivat kyllä kaikille, mutta jos joku tuli heidän luokseen, hän sai kertoa heille sydämensä surut, ja hän ihmetteli, että hän osasi kertoa sydämensä surut lyhyesti, lyhyemmin – kuin olisi Buddha osannut ymmärtää parista kolmesta sanasta. Hän oli saattanut ajatella, että minun täytyy nyt kertoa koko elämäni, täydellisen kirjan. Ja kun hän tulee Buddhan luokse, huomaa hän, että viidessä sanassa hän on kaikki salaisuudet sanonut, ja Buddha hymyilee: tee niin ja niin! Ja toinen lähtee pois ja tietää, että siitä alkoi uusi elämä. Samalla tavalla on kaikkien viisasten kanssa. He ymmärtävät jo ennenkuin ihminen on ehtinyt mitään sanoa. Sentähden täydellisyys on jotain, mistä tietysti luomme itsellemme oikeita kuvia, kun otamme varteen ne määritelmät, jotka olemme saaneet täydellisestä ihmisestä. Mutta kuitenkin sen todellisuudessa saamme oppia vähitellen, sillä monet asiat, joista luulemme, että niitä ei ole täydellisillä ihmisillä, voivat olla heillä aivan kirkastuneina ja ihanina. Ja ihminen ymmärtää, että merkillistä, kuinka suuri koulu on ollut, kuinka se on kirkastanut meidän järkeämme ja sydäntämme lämmittänyt. Ei mikään ole ollut turhaa. Ei mikään ole hävinnyt syntiin, sillä täydellinen ihminen on saanut kaikesta jotain. Missä olisi hänen viisautensa, ellei hän kaikkea tietäisi. Ja hänen rakkautensa. Mistä se olisi tullut, ellei hän niin paljon tuntisi. Sentähden se täydellinen muoto, mikä asuu meidän eetteriruumiissamme kherubimeilta saamassamme leimassa, on sanomattoman monivivahteinen ja ihmeellinen, että kyllä kaikki tulemme vähän eri näköisiksi täydellisinäkin. Emme ole kuin kiinalaiset, että olisimme kuin he samanlaisia, vaan kaikki ovat erilaisia, täydellisen kauniita, mutta täydellisen persoonallisia indiviidejä.

pikakirj. Reino Kuosma

Esitelmä on julkaistu kirjassa *Ihmisen synty*, 1950.